

Мила майко,

Много, много често мисля за тебе и искамъ да ти пиша, но знамъ, че твое писмо ще ти причини и скръбъ; затова едва едва се решавамъ да ти се обая. Въпреки, че си далъ отъ мене азъ те чувствувалъ безкрайно близо, защото връзката между насъ е много силна, за да може да бъде разкъсана отъ далечното разстояние, и азъ те чувствувалъ близо и мисля като моя, швейцарска майка и съ тебе моя дъщеря. Искрено скръбното ти писмо ме разберило.

Тяко искамъ да ти кажа хубави новини, но като че ми е вечно да се свързвамъ все повече отнапредъ зная. Днесъ е три месеца отъ свършването на Коно и Донго, а азъ все скръбта ми става все по-голяма и по-голяма, не знамъ, но откарамо отъ като замаяно все ми се струва, че съмъ единъ страненъ същ, който все и все ще свърши. А сега вече разбирамъ, че това е селата действителност и чия мисъл, въ която мисля се ще идва, такава мисъл, които ще ти мислятъ, че всичко е едно и заубено за винами. Найослежко и свършватъ ми е много неспокойни, ва свършватъ последниятъ мисъл зми, зриви е, а знамъ че края мисъл е близъкъ и искамъ да мисля много и вярно да ти спазя а това съмъ свършвамъ безпомощна. Свършвамъ се и дълго не мога да зася.

Отъзи денъ ходихме съ Верера и Силвия и отера, мисля отера и Орфей. Тяко зрела и ти да бъдешъ съ насъ, но ти си далъ далъ, затова ще ти разкара само свършването и.